

Skilimas

Tikėjausi suspėti, bet nespėjau.

Tikėjausi nueiti – nenuėjau.

Tikėjausi atspėti, bet neatspėjau.

O laiko – kaip nebuvo.

Ir nejau

Net atspindžio nebegaliu tikėtis

Ir atsigręžti į ten nebegaliu,

Kur alkanų pelių apleistos klėtys,

Kur bičių dūzgesys be avilių,

Akmuo be svorio, prieaušriai be ryto

Ir nuosprendis, kad niekad nebebus

Žinojimo pradžios. –

Mačiau, kaip krito.

Ir perskilo – daugiau negu perpus.

Čeestos

Vėl nenukrinta lapai gruody,
Vėl lietumi save išgroji,
Tik melancholiški lašai
Kitaip prabyla nei prašai.

Ne mano ta gaida nei taktas,
Visai ištirpęs smuiko raktas,
Melodijos – savy iškęstos
Ir – neįmanoma – čeestos
Pragysta dangišku balsu...
Tik ne todėl, kad aš esu
Čia, kur nekrinta lapai gruody,
Čia, kur savęs nebeišgroji.

Aš jas mačiau. Ir liečiau – padėtas ant draiskiai
atplėštos lignino skiautės (joms tiko tas karo metų
pilkšvas lignino fonas). Nenuvytusios ir nesudžiū-
vusios, jos neatrodė nuskintos; labiau – nuplėštos
nuo kotelio ar stiebo, sugniaužtos, numestos,
paskui kažkieno pakeltos ir numirusios. Numiru-
sios, bet kartu ir tebegyvos – dvi tamsiai raudonos
rožės.

...Ėjo pirmoji vokietmečio žiema.

Tokiom – kone juodom – rožem pražydo Rainių
miškelio alksniai.

Laikraštis „Į laisvę“ žydėjimą aiškino alksnynų
liga.

Žmonės (dauguma) – ten vykusio kankinimo ir kentėjimo ženklai.

Mano tada pragyventas dešimtmetis niekaip nepadėjo suprasti tos nesuvokiamos atskirties tarp mirties ir kartu tebeplastančios rožių gyvybės.

Matymo ir lietimio įspūdis kone aštuoniasdešimt metų tai dilo, tai vėl atsirasdavo, neduodamas atsakymo – ligos tai būta ar žydėjimo.

Bet ar reikia tos nenuginčijamos ištarties, kas teismus, jei alksniai, perlaistyti krauju, tą žiemą tikrai pražydo mirtinų žaizdų rožėm... Tarsi negyvom, bet gyvom – nes žydėjo.

Nepaguoda

Angelai šito miesto nelanko.
Angelai eilėraščius rašo.
Angelų sidabrinės rankos
Tik iš elgetų išmaldos prašo.

Angelai neieško teisybės.
Juos teisybė pati atranda.
...Trupinys, su gyvybe susijęs,
Vis mažėja, palikdamas randą.

Angelai patys rašo ir skaito –
Deklamuoti niekam neduoda
Apie yrantį pilkalnio šlaitą,
Randą, elgetas ir nepaguoda.

Ištartis

Baltoj pavasario šakny – tylą.
Ji ištarta išėjusių per žiemą,
Kai slegia sniegas, varsto pagėla,
Kai paukščiai praradimų neišgieda,

Nebegalì prabilt. Juk sakiny
Veiksmazodis praranda savo vietą,
O tu jau nežinai, ar gyveni
Šaknų supynime, ar išgedėta

Tyla, kuri daugiau nebesugrįš,
Kada skeveldrom virs planetų ašys,
Ir suksis aplink sprogušias ašis
Bevertis paskutinis žemės grašis.

Vainikas

Vainikas ant lėkštės.
Reikės suvalgyt?..
(Kūkalių rausvuma juk neskani.)
Iš krosnies – dar nejaučiam – slenka smalkės.
Jei nugaruosim – tai ne mes vieni.

Ateis koksai benamis ar našlaitis,
Palikęs savo guolį patvory...
Vainikas liks sveikut sveikutėlaitis,
Nevalgomas – nors nieko neturi.

Užtat erdvė! Beveik tuščia palovė
Su slieko ieškančia akla višta...

...O sliekas zyžia užsiūtoj rankovėj,
Bet ji ne mano ir neužiūta!

Be logikos

Neša keturias žvakeles
Paausotas atvirlaiškio paukštis...
...Nebuvimą reikia iškęst,
Nes rašmuo po paukščiu nepaaiškina,
Kaip
 iš nieko išgelbėt save,
Kai gėlėm ir atvirlaiškiais sninga,
Kai iš laštako skaudžiai – srove
Į cementą sekundės susminga,
Ir šita; kai Siamos katė
Man ant laiptų – kruviną sparną:

Iškentėta.

 Ir tu iškentėk.

Aišku.

Dieve, net katės supranta!

Parašiau eilėraštį apie atvirlaiškį su paukščiu.
Gal po mėnesio ar poros radau mažutėlį akva-
rele tapytą atviruką. Nežinojau, kad tokį turiu,
nesumeluosiu sakydama, kad neturėjau, todėl,
netikėtai jį užtikusi kelerių metų senumo
kalendoriuje, gerokai nustebau. Nustebau
pamačiusi baltą paukštį paausotais sparnų
krašteliais ir keturias raudonas žvakeles.
Teisybę pasakius – nėra čia apie ką kalbėti. Ne
stebuklas juk.
O gal ir stebuklas.

Nieko

Mes nieko. Mes tik užgimėm ir mirsim.
Praplauksim tarp tiesos ir netiesos.
Kai ką dar pamatysim, ką išgirsim...
O tie, kur praplaukė – nebealsuos.

Tai nieko. Perspektyvos nesikeičia:
Kvėpės jazminai. Bitės grįš namo.
Nenoras neskubėt. Troškimas – greičio.
Į pačią svarbą – svetimas rašmuo.

Bet nieko. Bus ir tyčia, ir netyčia.
Kas nyks, kas augs, nudžius ar nuvarvės...
Nuo seno mūro rėkiantys grafičiai
Mums neužstoja laiko nei erdvės.

Tai nieko.